

ki mi je grelo lica. Božal sem mačico. Bilo mi je lepo; tako lepo kakor doma pri starših, kjer me je grela njih ljubezen in sta me ata ali pa mama tu pa tam pobožala po laseh ali po licu.

Gledal sem v mislih mater, kako se suče tam v mestu v domačem stanovanju po kuhinji. Videl sem očeta, kako se vrača iz službe, iz težke službe železniškega sprevodnika. Z materjo se veselo pozdravita. Oče pripoveduje, kako je bilo v službi, mati poroča, kako je bilo tačas doma. Nato se oče umije, obleče svežo srajco in sede k mizi, kjer mu je mati že pripravila tečno in dobro jed, kakor jo zna skuhati samo ona. Med jedjo se razgovarjata o tem in onem.

Ko se oče z jedjo okreпча, si nabaše pipo s tobakom, ki je skrbno pomešan s posušeno rumeno in dišečo kameno deteljico, ki smo mu jo nabirali vedno otroci; z odločno kretnjo njegove odločne in vendar tako dobrotne nravi razpali vžigalico na lahni škatlici, ki jo drži med prsti svoje krepke, kmečke roke, si z dolgimi potegljaji sape prižge pipo, se na stolu udobno zlekne, sledi z očmi modrikastim oblačkom dišečega dima — in misli mu potujejo k nam otrokom, ki smo tam daleč na počitnicah pri njegovi materi, naši babici.

V očeh mu zaigra dobrohoten, zvit smehlaj. Sklenil je, da nas spet enkrat čisto na tihem preseneti s svojim nenadnim obiskom. S toplim glasom razodene materi svoj načrt in oba se pristrčno smejita, ko si predstavljata, kako bomo otroci spet radostno presenečeni, ko bomo v svojem hrepenenju po domu, po starših, nenadno zazrli spet obraz najboljšega očeta na svetu, obraz našega — ate, ki nam bo prinesel tople pozdrave najboljše matere, naše — mame!...

Tako sem ob takšnih urah sanjaril o domu, o svoji otroški preteklosti in o bodočnosti ter končno zadremal...

Nenadno pa sem v polsnu zaslišal glasno in razburjeno kokodajskanje perutnine, nemirno in glasno plahutanje peruti; pes je zalajal, a mačica mi je skočila iz naročja in jo odkurila v skedenj.

Gotovo je bil kragulj, ki se je bil visoko pod nebom ustavil v svojem poletu za hip nad dvoriščem, preplašil perutnino, ki je razhudila psička, prebudila mačico in mene in nas tako vse zdramila iz sanjarjenja...

(Dalje.)

Mirko Kuncič

Muren in mravlja

(Basen)

Muren je poleti prepeval noč in dan. Ko je prišla zima, je bila njegova shramba prazna. Niti ene mušice, niti enega črvička ni bilo v njej.

Pa se je zgodilo, kar se je moralo zgoditi: muren je postal hudó lačen. Premišljeval je, kako bi se rešil iz stiske. Spomnil se je mravlje, ki je imela v bližini svoj domek. Odkobacál je tja, ji potožil svoje gorje in jo prosil, naj mu da napósodo nekaj hrane.

»Spomladi ti bom vse pošteno vrnil,« je sveto obljubil.

Mravlja pa je bila slepa in gluha za njegovo prošnjo. Vprašala ga je:

»Kaj si delal poleti?«

»Pel sem noč in dan,« je ponosno odgovoril muren.

»Če si poleti prepeval — pa zdaj pozimi pleši!« je posmehljivo rekla mravlja in mu pokazala hrbet.